

exp

fotografie + 3D

15.06
24.06

Oude Alma Mol

'24

Guido Schellekens
Carla van der Heiden
Ellen Leermakers
Marleen Vanherck
Wilfried Janssen
Willy Dams
Alexander Delport
Tanja Masset
Ann Van Assche
Jef Raeymaekers
Luc Hoekx

Gert Jacobs
Tinne Vansand
Winy Fast
Jef Vervrangen
Gabrielle van Deursen
Bart Vanderzanden
Mieke Wouters
Rick Cuypers
Yves Jacobs
Hugo Stevens
Isabelle Hoogmartens

Fotografie is het medium van de werkelijkheid, het toont wat zich afspeelt voor de camera met de blik van de fotograaf als belangrijkste tool.

Deze expo toont werk van 17 studenten fotografie aan de academie voor beeldende kunsten te Mol. 17 totaal verschillende visies op de wereld, kleine en grote verhalen vertaalt in fotoprojecten in publicatie, aan de muur of als installatie in de ruimte. We ontdekken samenwerkingen met één persoon of een groep. We reizen mee naar steden en in natuurlandschappen, we stappen binnen in herinneringen, levens, ruimtes,... Van een tienerkamer via een treinwagon tot een kerk en een doka...

Fotografie is ook het medium dat veel te verduren krijgt en sinds de opkomst van AI staat de relevantie ervan in vraag. Deze expo toont de kracht van wat de fotograaf met een klein machientje als de camera in een wereld met een overload aan beelden toch nog kan teweeg brengen. Want fotografie is veel meer dan een uitsnit van wat zich voor de lens afspeelt. Het belicht schoonheid, boeiende samenwerkingen, verborgen werelden en vergeten verhalen. Het is het medium die ons zonder een vliegtuig te nemen, mee laat reizen over de hele wereld. Die de mogelijkheid heeft om in 1 oogopslag een veelheid van landschappen, mensen en momenten naast elkaar te tonen. Pure magie die het verleden terug naar het heden kan brengen.

Charlotte Lybeer

Mijn fotografie draait om het vastleggen van momenten die diepe ervaringen uitlokken, waarbij een onmiddellijke en pure verbinding met het beeld ontstaat. Voor mij is de essentie van mijn werk niet zozeer de interpretatie ervan, maar eerder de intuïtieve beleving die het oproept. Ik streef ernaar om de kijker mee te voeren op een emotionele reis, waarbij de kracht van het moment centraal staat. In mijn werk tracht ik alledaagse scènes te verheffen tot iets dat een beroep doet op ons innerlijke gevoelsleven. Dit bereik ik door elementen van mystiek en raadselachtigheid in mijn composities te integreren. Ik omarm de schaduwen, de verborgen hoeken en de onverwachte details die de kijker uitnodigen om dieper te kijken en te voelen. Door bewust te spelen met licht en schaduw en gespecialiseerde opnametechnieken, creëer ik een sfeer van intrige, waarbij het beeld niet meteen zijn geheimen prijsgeeft.

Voor mij is het proces van kijken en beleven van een afbeelding een persoonlijke en unieke ervaring voor elke toeschouwer. Daarom leg ik de nadruk op de individualiteit van deze ervaring. Mijn foto's dienen niet als volledig uitgeschreven verhalen, maar nodigen uit tot een open dialoog tussen de kijker en het beeld. Dit resulteert in een dynamische interactie waarbij de foto niet alleen mijn visie als fotograaf weerspiegelt, maar ook reflecteert wat in de kijker resoneert.

Door het vastleggen van momenten die zowel gewoon als buitengewoon zijn, probeer ik een brug te slaan tussen de wereld om ons heen en de innerlijke wereld die we koesteren. Mijn fotografie nodigt uit tot stilstand, tot voelen en tot verkennen. De betekenis ervan ligt niet vast, maar ontvouwt zich in de unieke perceptie van elk individu.

Kortom, mijn ambitie is om foto's te creëren die niet enkel worden bekeken, maar echt worden beleefd. Mijn werk is een ode aan het mysterie en de schoonheid van het moment, en ik hoop dat het de kijker aanzet om zijn eigen verhaal te vinden in de beelden die ik deel.

Guido Schellekes

'Bijt hij, als je hem aait?'

Gedurende 2 jaar heb ik mezelf ondergedompeld in de fascinerende wereld van taxidermie. Wat ik ontdekte was een wereld vol passie, ambachtelijk vakmanschap en kunstenaarschap. Het is niet alleen een technische vaardigheid, maar ook een manier om respect te tonen voor de schoonheid van het dier en zijn plek in de natuurlijke wereld.

De grens tussen morbide schoonheid en weerzin is vaak dun bij taxidermie. Sommige mensen vinden het prachtig om naar opgezette dieren te kijken, anderen vinden het juist luguber of zelfs angstaanjagend. Het roept vragen op over onze perceptie van leven en dood, schoonheid en lelijkheid.

Waarom worden huisdieren überhaupt opgezet? Wat voor impact heeft het werken met dode dieren op een taxidermist?

En wat is eigenlijk de betekenis van het zijn van een dier, en hoe verhoudt zich dat tot de relatie tussen mens en dier?

Het was voor mijn een voorrecht om een glimp op te kunnen vangen van deze wereld. Als "beeld-denker" is het voor mij belangrijk om mijn ervaringen en blik op de wereld om mij heen te delen. Ik geloof dat beelden een krachtig medium zijn waarmee we emoties kunnen overbrengen en verhalen kunnen vertellen die anders moeilijk in woorden te vatten zijn.

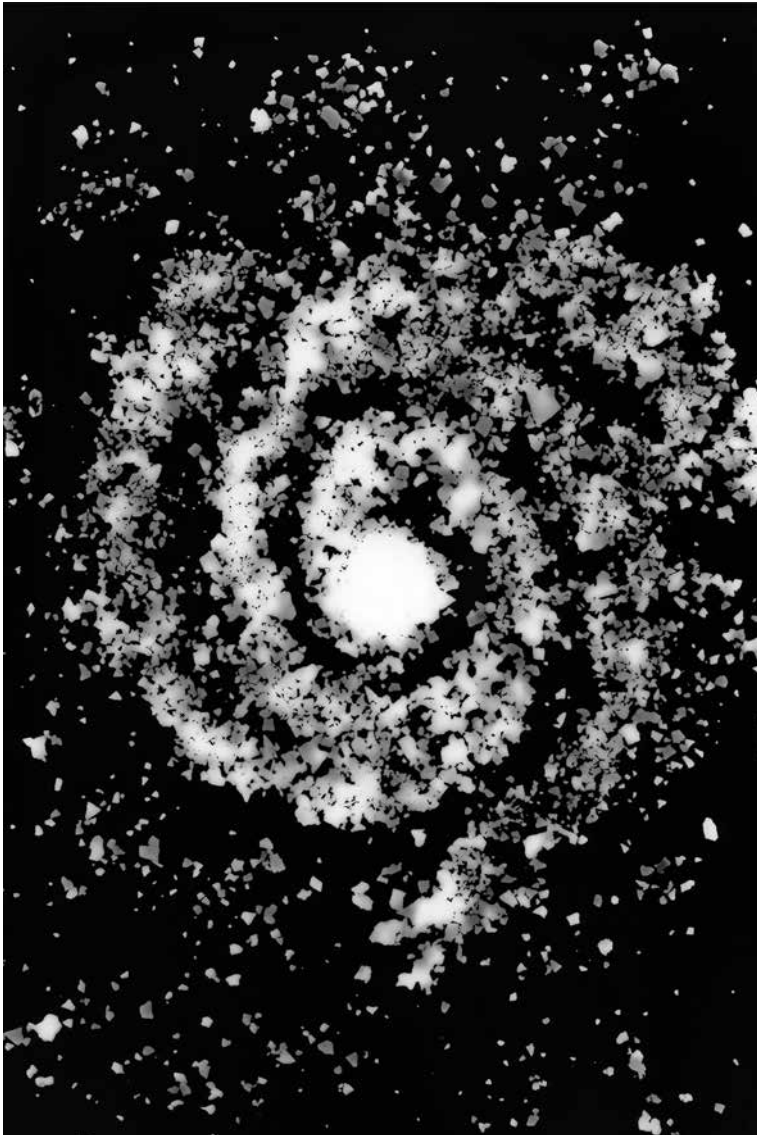
Carla van der Heiden

‘How fragile we are’.

Juni 2023, daar stond ik, een oude analoge camera in mijn hand. Die had ik zojuist gekregen van Ans, een vriendin, die te horen had gekregen ongeneeslijk ziek te zijn. Jij kunt er vast iets mee doen! Zei ze. Wil jij dan mijn model zijn? Zei ik. Dat vond ze een goed idee, zolang aftakeling niet duidelijk in beeld zou worden gebracht. Dus gingen we aan de slag. Nieuwsgierig naar wat deze eenvoudige camera zou kunnen opleveren startte mijn experiment. Sluiterijd, diafragma en brandpuntafstand waren onbekend, de mogelijkheid om zelf iets in te stellen zeer beperkt. Dat betekende uitproberen en ‘op hoop van zegen’. Ieder vol rolletje dat ik in de doka ontwikkelde was spannend. Ans volgde het, zag de resultaten, voorzag die van commentaar en poseerde weer opnieuw. Naast de portretten fotografeerde ik ook stillevens. Veelal analoog maar ook enkele met de digitale camera. Het eindresultaat is een combinatie van alles geworden. 28 december 2023 overleed Ans. Ik koester onze fotosessies, de glazen wijn, het gesprek en het samen zijn.

Ellen Leermakers

Fotografie zonder fotoestel, kan dat?

Hoe bizar het ook klinkt, het antwoord is 'ja'.

Tijdens de lessen fotogeschiedenis leerde ik Man Ray kennen. Hij was de eerste fotograaf die werkte met fotogrammen.

Omdat ik graag in de doka werk, leek me dit ideaal om mijn project in beeld te brengen.

Ik selecteerde vijf actuele thema's: migratie, vrijheid van mening, geweld, recht op leven en de zorg voor ouderen in onze samenleving. Het zijn gevoelige thema's en ze laten mij niet onverschillig. Een mooi uitgangspunt om mee aan de slag te gaan.

Het resultaat is vrij grafisch geworden.

Vijf thema's met elk een naam en een identiteit, om even bij stil te staan.

Marleen Vanherck

DIETRO LA RIFLESSIONE C'È LA VERITÀ

'Subjectieve foto's worden een objectiviteit toegedicht. Dit maakt dat de fotografie een industrie is die de eigen waarheden produceert'

Susan Sontag, Amerikaanse filosofe

De antieke filosoof Plato poneerde dat de dingen die wij om ons heen zien, alleen maar afspiegelingen zijn, illusies van de 'echte wereld'.

In hoeverre leven wij echt, of in een illusie?
Slagen we erin om de echte realiteit te vatten?

Misschien schuilt de uitgang uit de grot in de reflecties van de werkelijkheid die wij bewust of onbewust op elk moment rondom ons beleven.
Weerspiegelingen van de dingen die wij zien worden zo in feite illusies van de illusie
In de illusie schuilt dus de echte realiteit.

Dat maakt van de fotograaf een bevoorrechte behoeder van de werkelijkheid.

Wilfried Janssen

Schoonheid in verval

De zee

Ze komt en gaat

Geeft en neemt

Breekt af, vervalt, en bouwt weer op

Alles vervalt

Is het de “schoonheid” die vervalt

Of zit de schoonheid in het verval

Aan u de keuze

Willy Dams

Wereldoriëntatie

“I said that the world is absurd, but I was too hasty. This world in itself is not reasonable, that is all that can be said. But what is absurd is the confrontation of this irrational and the wild longing for clarity whose call echoes in the human heart. The absurd depends as much on man as on the world.”

- Albert Camus, De mythe van Sisyphus

Hoe oriënteer je jezelf binnen een wereld die steeds in verandering is? Meer dan vijftien jaar lang probeerde ik met een kleine point and shoot camera vat te krijgen op mijn omgeving. De even banale als absurde beelden stapelden zich op. De wereld vastleggen lukt me aardig. Ze begrijpen veel minder. Helpt u een handje?

Alexander Delpont

Tanja Masset

In Duitsland zijn verkeerslichten met figuren, bekend als "Ampelmännchen"; een iconisch onderdeel van de stedelijke infrastructuur. Deze figuurtjes werden oorspronkelijk ontworpen in de voormalige Duitse Democratische Republiek (DDR) en zijn sindsdien uitgegroeid tot een geliefd cultureel symbool.

Ze werden ontworpen door verkeerspsycholoog Karl Peglau in 1961. Peglau wilde verkeerslichten ontwerpen die beter zichtbaar en begrijpelijk waren voor voetgangers. Het oorspronkelijke ontwerp kenmerkt zich door een vriendelijk uitziend, hoeddragend mannetje dat in verschillende poses de verkeerssignalen aangeeft: een rode figuur met uitgestrekte armen voor "stop" en een groene wandelende figuur voor "gaan".

Na de val van de Berlijnse Muur in 1989 en de daaropvolgende Duitse hereniging, dreigden de Oost-Duitse Ampelmännchen te verdwijnen ten gunste van de meer gestandaardiseerde West-Duitse verkeerslichten. Echter, vanwege hun populariteit en culturele waarde, voerden burgers en actiegroepen campagne om ze te behouden. Dit resulteerde in een heropleving van het symbool, niet alleen in het oosten, maar ook in andere delen van Duitsland en zelfs internationaal.

Tanja Masset, zelf afkomstig uit het voormalige Oost-Duitsland, reisde verschillende malen doorheen haar vaderland, op zoek naar deze figuren, die intussen een ware populaire toeristische attractie zijn geworden. Er zijn winkels die volledig gewijd zijn aan merchandise met deze iconische figuurtjes, van sleutelhangers tot kleding. Daarnaast dienen ze als een herkenbaar symbool van de Oost-Duitse cultuur en geschiedenis, waardoor ze een zekere nostalgische waarde hebben voor velen, zeker ook voor de fotografe zelf. Zij vindt in deze Ampelmännchen een uniek cultureel icoon terug dat de geschiedenis en identiteit van het land weerspiegelt.

we horen niet altijd
een krak
als iets breekt
een verband verbindt
moed twijfels en tranen
de dappere kleinkinderen
van mijn moeder
tussen nog weten en willen
vergeten
maar nooit bitter

Ann Van Assche

Sociale fotografie

Ik eet graag en ik maak graag portretten. Portretten van etende mensen was een logische stap maar geen vanzelfsprekende. Bij straatfotografie of concertfotografie heb je altijd een aspect van betrapportretten. Je zoekt je modellen en legt ze ongevraagd vast in een spontaan moment maar je breekt altijd in in hun privacy.

Bij studioportretten heb je het tegenovergestelde: je regisseert je modellen en creëert zo een kunstmatige situatie.

Bij eetportretten start je van een geënceneerde context met medeweten en medewerking van je model. Voor ze het beseffen vergeten de modellen dat ze geportretteerd worden. Het werkt elke keer, de eter concentreert zich op het voedsel en het proeven.

Bij elke appeleter die ik voor mijn camera kreeg ontwikkelde dit proces zich spontaan. Eetgedrag is blijkbaar een universeel gedrag zoals je kan zien in deze portretten, onafhankelijk van leeftijd, geslacht of cultuur.

Eten is ook een sociaal gebeuren, samen eten induceert spontaan interactie die positief is en verbindt. Dit heb ik geprobeerd vast te leggen in een reeks dubbelportretten. Dezelfde eetpatronen keren hier terug en je krijgt spontaan ook spiegelgedrag.

Eetfotografie is een ongemeen boeiende niche in de portretfotografie. Het is wel elke keer de verantwoordelijkheid van de fotograaf om weg te blijven van de hapkarikaturen en om de intimiteit van het eten op een positieve manier vast te leggen.

Streetwise

Toen ik 4 jaar geleden de opleiding fotografie aanving, lag mijn motivatie vooral in een aantal gerichte vragen: "Hoe kijkt een fotograaf? Hoe is de blik van de fotograaf anders dan het oog van de schilder? Wat kan, wil ik er mee? Waar zit de magie? Kan het invloed hebben op mijn andere beeldende werk, is het combineerbaar, of blijft het autonoom?"

Duizenden foto's en honderden uren fotogeschiedenis, bib en youtube filmpjes later, begint het me stilletjes aan te dagen, waar het naar toe moet, voor mezelf dan toch, een bewustwordingsproces is het ...

In mijn schilder- en collage- werk ben ik vooral geïnteresseerd in vlakke abstracte voorstellingen, waar kleur, vorm en materie een hoofdrol spelen. Compositie is mijn stokpaardje. Inspiratie vind ik in architectuur en landschap (en in de schilderkunst zelf).

Dat was in het begin ook zo voor mijn fotografie. Maar gaandeweg heb ik een bijzondere interesse gekregen voor straatfotografie en probeer hier een persoonlijke kijk in te ontwikkelen.

Ik doe heel weinig nabewerking, alleen het puur essentiële. De meeste beelden zijn recht uit de camera, aangekleurd met vooringestelde filmrecepten, die de atmosfeer (kunnen) benadrukken.

De laatste jaren trek ik er steeds meer op uit, ook naar het buitenland, om te fotograferen.

Waar ik aanvankelijk de mens, als onderwerp, ontweek, is hij, door het reizen, een belangrijkere rol gaan spelen in mijn beelden. Met een klik kan je het moment bevroren. Wat overblijft zijn verstilde tafereeltjes.

De fotoreeks van mijn laatste uitstap naar Lissabon, was de culminatie van alles wat ik tot nu toe opgestoken en ervaren heb in dit boeiende medium.

Luc Hoekx

GEEL-GENT

Een vertrouwd traject kan verrassende beelden oproepen. Mijn camera legt bijzondere momenten vast terwijl de trein onverminderd doorraast. Het resultaat zijn verstilde beelden die pendelen tussen droom en realiteit.

Gert Jacobs

Twee jaar geleden stelde ik me de vraag waarom we mensen met een visuele beperking niet tegenkomen in onze opleiding fotografie. Klopt het algemene idee dat foto's hun betekenis voor hen verloren hebben omdat zij beeld niet (goed) meer kunnen waarnemen? Of zijn er misschien drempels die hen ervan weerhouden om met fotografie aan de slag te gaan?

Een fascinerende vraag die uiteindelijk uitmondde in breed toegankelijke tentoonstelling gevuld met foto's die genomen werden door 8 slechtziende en blinde fotografen. De weerslag van een project binnen sociale fotografie waarbij verbinding en geloof in krachten centraal stonden.

Tinne Vansand

Acht paar ogen
Wazig in hun kijken

Van nog een klein beetje tot helemaal niets
Met zijn of haar uniek verhaal
In een wereld uitdagend zichzelf niet verliezend

Acht paar ogen ontmoetten Tinne in het van beeld naar verbeelding project

Samen gingen ze op stap

Leerden hoe ook zij de wereld boeiend konden vastleggen
Met hun heel speciale kijk aangemoedigd door Tinne

Groeide hun zelfvertrouwen
Werden ze geprikkeld tot zo veel meer

Acht paar ogen
Zo dankbaar in het kunnen
Willen zo graag laten zien
Dat fotografie niet alleen voor zienden is

Micheline Cuypers (deelneemster aan het project "van Beeld tot Verbeelding")

Fast Woman

Fotografie liep steeds als een rode draad doorheen mijn leven.

Mijn opa (langs mijn moeders zijde) was een verwoed amateur-fotograaf en beschikte thuis over een donkere kamer.

Hij fotografeerde en filmde vaak zijn gezinsleven; een voor die tijd bijzonder gegeven (jaren 40-50)

Mijn tante (tweelingzus van mijn moeder) zette vervolgens de traditie verder en later erfde ik ook zelf het fotografievirus.

Ook kwam de schilderkunst op mijn pad. Aan de kunstacademie van Arendonk startte ik een schilderopleiding en leerde ik meer systematisch naar mijn omgeving kijken. Hier ontwikkelde ik mijn gevoel voor de vorm en compositie. Door hiermee bewust bezig te zijn, werd dit stilaan een deel van mezelf. Deze ervaring tijdens de schilderopleiding zorgde ervoor dat ik nu meer intuïtief fotografeer: "ik volg mijn gevoel eerder dan dat ik bezig ben met techniek".

En toch bleef fotografie en de wens om de opleiding aan de academie in Mol te starten steeds aanwezig. Al tijdens mijn schilderopleiding in Arendonk volgde ik vier jaar fotografie binnen het CVO. Dit zorgde uiteraard voor een solide basis om op verder te bouwen.

"Het vastleggen van mijn omgeving, met regelmatig de mens in de hoofdrol, heeft mijn voorkeur". Ik sta stil bij de banale zaken waaraan veelal wordt voorbij gegaan. De toevalligheid van dingen om mij heen intrigeert mij, de details die voor anderen geen betekenis hebben, leg ik vast. Kleuren, contrasten en structuren trekken hierbij mijn aandacht.

Ik slaag erin om in een stille, alsook volle, soms chaotische omgeving gericht te kijken, waardoor ik verbanden zie tussen losse details. Op die manier creëer ik nieuwe betekenissen. Ik ensceneer hierbij niet. Mijn enige ingreep is de keuze van de positie van waaruit ik fotografeer en de kadrering van het beeld.

Winy Fast

Verstild in tijd

Als afscheidsfotograaf weet ik dat afscheidsfotografie een diepe en betekenisvolle impact kan hebben op rouwverweving. Rouw wordt onderdeel van je bestaan als je iemand hebt verloren.

Rouwverweving, omdat je na een afscheid rouw verweeft in je leven.

Na een afscheidsceremonie bieden foto's van het afscheid nabestaanden een tastbare herinnering aan de liefdevolle momenten die op dat moment gedeeld werden. Vaak worden die momenten in een roes beleefd en bieden de foto's steun, troost en een mogelijkheid om ook weer even het gesprek aan te gaan met anderen na het afscheid.

Al langer had ik het idee om te onderzoeken wat ik met fotografie kan betekenen voor nabestaanden wanneer het afscheid is geweest en iedereen weer met het 'normale' leven verder gaat.

Dat heeft geleid tot een reis door het leven en de gedachtenwereld van Lara. Lara heeft op 18 jarige leeftijd zelf voor het einde van haar leven gekozen. Samen met haar moeder heb ik deze reis kunnen maken en zijn deze beelden tot stand gekomen. Haar moeder vertelde mij dat voor haar, Lara is verstild in tijd.

Lara zal altijd 18 jaar blijven. Lara was creatief en erg talentvol. Dit zie je ook terug in bijvoorbeeld haar kamer, die na 4 jaar nog steeds is, zoals die was. Maar ook in haar teksten, kunst en haar foto's.

Hoe waardevol dit proces is dat ik samen met Lara's moeder doorloop, omschrijft zij zelf als een cadeau. Er weer even over kunnen praten, laten zien hoe trots ze is op haar dochter, het delen van alle mooie en ook verdrietige momenten. Alles kan en mag er zijn.

Om ook hierna nog iets te kunnen betekenen, heb ik een tastbare herinnering gemaakt. Een herinnering die weer uitnodigt tot gesprek met anderen, op een laagdrempelige manier.

Dankbaar ben ik, voor het vertrouwen van Lara's moeder, om dit alles met mij te delen. Het heeft mij weer laten zien hoe waardevol afscheidsfotografie is.

Gabrielle van Deursen

Bart Vanderzanden

Mijn naam is Mieke Wouters,
ik zit al een hele tijd op de Academie van Mol.
Eerst ging ik naar het Atelier Speciale Kunst,
daarna naar Keramiek en nu heb ik al heel wat jaren mijn vaste stek
gevonden bij Sculptuur. Ik ben graag in het atelier met een fijne groep
van mensen.
Het liefst werk ik met klei en maak vooral vazen, dierenhoofden en
mensen. De vormen maak ik hol met rolletjes klei die ik dan met mijn
vingers bewerk.
Ik heb nog veel ideeën en zal dus nog een tijdje op de academie blijven.

Werkend en zoekend naar een installatie voor mijn solo expo, kwam ik tot een hele reeks fel gekleurde en donkere sculptuurtjes in glanzend keramiek, die één geheel zouden vormen.

In het begin van het ontstaan proces van de beeldjes, was het nog niet duidelijk hoe het er zou gaan uitzien.

Langzamerhand groeide het idee om deze werkjes BELGIE te laten vormen. Ieder sculptuurtje is uniek en staat op zich, maar samen vormen ze één van de MOOISTE, BESTE, en AANGENAAMSTE landen ter wereld.

Ondanks de grote diversiteit is samenleven er toch behoorlijk boeiend... en komen we tot BELGIE - BELGIUM - BELGIQUE.

Aangevuld met fragiele beelden in was en abstracte kleurrijke tekeningen en schilderijen.

Titel van het werk: BELGIE - BELGIUM - BELGIQUE

Afstudeerproject 2023 - 2024

2de Specialisatiegraad sculptuur

Hendrik Cuypers

Eens op pensioen begon het avontuur en ben ik mij op een speelse, dynamische manier gaan toelagen op keramiek. Dit met sierlijke stekelige werken die soms zelfs neigen naar kitsch.

Het strakke Delfts blauw dat wordt omwikkeld of opgeslokt door een ruwe massa.

Andere werken hebben dan weer een verrassende inkijk of doorkijk.

Door de porseleinklei te ontdekken ontstonden dan weer werken waarvan de binnenkant net zo belangrijk is dan de buitenkant. Ik probeer de klei te transformeren naar een mooie vorm

Keramische groeten

Hugo Stevens

Toen ik 7 jaar geleden met de opleiding van keramiek startte, deed ik dat met veel goesting.
Die goesting groeide uit tot een passie die nog steeds groter wordt.
Het liefst werk ik organisch. Ik werk graag met structuren en tegenstellingen en haal mijn inspiratie uit vormen die ik tegenkom in de natuur.
Met mijn handen wroeten in de klei brengt me helemaal tot rust en geeft me een gevoel van verbondenheid met de aarde.
Dit gevoel van rust wou ik ook graag tot uiting brengen in het thema van mijn eindwerk: "Urban Jungle"
Het gejaagde moderne leven waarin verbondenheid met de aarde en de natuur veel rust kan brengen.
Hiervoor gebruik ik architecturale vormen, liefst met een speelse toets, contrasten en verwijzing naar elementen uit de natuur.
Enkele werken bestaan uit verschillende elementen die gestapeld worden of in elkaar passen als een soort puzzelstukjes.

"Place your hands into soil
to feel grounded. Wade in
water to feel emotionally
healed. Fill your lungs with
fresh air to feel mentally
clear. Raise your face to
the heat of the sun to
connect with that fire and
feel your own immense
power"

Victoria Erickson

